

nuta jako nepřipustná, ačkoliv měla býti správně odmítnuta jako opozděná. Tím jest vyřízena i stížnost, pokud se v ní vytýká již od původu nezákonný postup a napadá se konečný výsledek řízení, příklep, neboť, byl-li rekurs proti příklepu právem odmítnut, je tím vyřízena stížnost i do předcházejících usnesení, pokud se týče do celého předchozího řízení.

Čís. 11252.

I podle druhé věty § 418 obč. zák. i podle § 1041 obč. zák. jest třeba, by byla žaloba řízena proti tomu, kdo jest vlastníkem v době, kdy byly náklady činy, nikoli proti jeho singulárnímu nástupci. Najmě nelze řídit žalobu proti tomu, kdo nabyt vlastnictví teprve napotom příklepem při opětné dražbě.

Vlastnickou žalobou lze se domáhati vydání jen těch předmětů, jež byly vneseny na nemovitost a nestaly se nesamostatnými součástmi nemovitosti, nýbrž mohou býti odstraněny bez porušení podstaty nemovitosti.

Vydražitel při opětné dražbě nenabyt příklepem vlastnictví k věcem, jež nebyly a ani nemohly býti v odhadním protokole popsány a uvedeny, ježto byly na nemovitost vneseny až po první dražbě.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1931, Rv I 1178/30.)

Žalobce vydražil exekučně nemovitost, nedodržel však dražební podmínky, pročez byla nemovitost dána do opětné dražby, v níž ji vydražil žalovaný. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady nákladů, jež v mezidobí učinil na nemovitost. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Nárok na náhradu nákladů žalobci, vydražiteli, proti žalovanému, opětnému vydražiteli nepřisluší. Udělením příklepu nabyt žalobce nemovitosti do vlastnictví jen pod podmínkou, že splní dražební podmínky. Jelikož však dražební podmínky nesplnil, nenabyt vlastnického práva a byl v době mezi dražbou a opětnou dražbou vlastníkem nemovitosti i nadále exekut, posavadní vlastník. I kdyby byl žalobce pokládán za bezelstného držitele a příslušela by mu ve smyslu § 341 obč. zák. náhrada nákladů nutných a užitečných, mohl by ji požadovati jen na exekutovi, posavadním vlastníku, nikoliv na žalovaném, který v době, kdy byl náklad učiněn, nebyl ještě vlastníkem ani v obligačním poměru k žalobci. Kdyby však žalobce nebyl bezelstným držitelem a příslušel by mu podle § 336 a § 1335 obč. zák. nárok na náhradu jako nezmocněnému jednateli, mohl by požadovati náhradu jen od posavadního vlastníka (exekuta) jakožto vlastníka věci. Ostatně, jak plyne ze žaloby, vydražitel v době mezi dražbou a opětnou dražbou, kdy byl ještě vlastníkem exekut, zřídil na nemovitostech stáj s obydlím z nouze, dřevník,

kamna s pláty a kamenný můstek a položil půdu prkny na vydražených nemovitostech a mohl nastati i případ § 418 obč. zák., že ze svých hmot zřídil tyto věci na nemovitosti, pokud se týče příslušenství na půdě dosud náležející exekutu, jemuž k těmto věcem v stavení na jeho půdě přibýlo vlastnictví. Podle ustanovení § 418 obč. zák. mohl by pak požadovati náhradu jen jako nezmocněný jednatel a jen od dosavadního vlastníka, od exekuta. O obohacení ve smyslu § 1431 a násl. obč. zák. žalované strany nemůže býti řeči, poněvadž žádný majetek nepřešel od vydražitele na opětného vydražitele, nýbrž jen od exekuta. Udělením příklepu opětnému vydražiteli, který splnil dražební podmínky, přešlo na něho vlastnictví k věci a přešly na něho i hmoty, kteréž byly na nemovitosti vstaveny, jakož i předměty, tvořící příslušenství nemovitosti, a není tedy povinen věci ty vydati, pokud se týče dáti za ně náhradu.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobní prosbě, pokud se jí žádá náhrada nákladů učiněných na dům v době od prvního příklepu do dne opětné dražby, nelze vyhověti ani podle druhé věty § 418 obč. zák. ani podle § 1041 obč. zák., poněvadž v tom i onom případě jest třeba, by žaloba byla řízena proti tomu, kdo je vlastníkem v době, kdy náklady byly činěny, nikoli proti jeho singulárnímu nástupci. V této době však žalovaný vlastníkem nemovitosti nebyl, neboť nabytí vlastnictví teprve příklepem při opětné dražbě. Rovněž nelze žalobní nárok opřít o předpis § 1431 obč. zák., ježto toto zákonné ustanovení nedopadá vůbec na souzený případ. Zbývá otázka, zda a pokud lze žalobu posuzovati jako žalobu vlastnickou. Vzhledem k předpisu § 366 obč. zák. nepřijde již v úvahu nárok na peněžní plnění, nýbrž jen ta část žalobní prosby, v níž se žalobce domáhá výroku, by žalovaný trpěl, by si žalobce vzal sporné předměty bez porušení podstaty domu. Vzhledem k předpisům §§ 417 až 419 obč. zák. mohla by se pak žaloba vlastnická zásadně dodělati úspěchu jen ohledně oněch předmětů, které byly žalobcem vneseny na nemovitost, a nestaly se nesamostatnými součástmi nemovitosti, nýbrž mohou býti odstraněny bez porušení podstaty nemovitosti. Vlastnictví k těmto věcem žalovaný příklepem při opětné dražbě nenabyl, neboť příklep se na ně nevztahoval, any v odhadním protokolu nebyly popsány a odhadnuty a ani popsány a odhadnuty býti nemohly, ježto byly vneseny žalobcem na nemovitost až po první dražbě. V důsledku toho nepřijde v úvahu ani předpis § 170 čis. 5 ex. ř. a byla by ohledně nich přípustná vlastnická žaloba. Avšak soudy nižších stolic, vycházejíce z jiného právního názoru, nevzaly na přetřes okolnosti pro posouzení věci s hlediska vlastnické žaloby závažné, i bylo proto dle § 510 c. ř. s. rozsudky obou stolic zrušiti a věc vrátiti procesnímu soudu, by dále jednal o tom, které sporné předměty lze bez poškození podstaty domu odnésti.